

Om Lyndon LaRouche

Lyndon LaRouche (1922-2019) var USA's ypperligste statsmand og tænker. Hvis der er én person, som er indbegrebet af den revolutionære gejst, nødvendig for at bryde lænkerne fra de sidste årtiers dystre, nedadgående spiral, er det Lyndon LaRouche. Han stiftede og ledte en politisk bevægelse, begyndende i den sidste del af 1960'erne op til sin død i 2019, og opnåede så mange bedrifter, at det er umuligt at opremse dem alle på et sted. Han stillede op til præsidentvalg otte gange, forudså succesfuldt mange afgørende økonomiske og politiske skift, skrev hundredvis af artikler, som fundamentalt fremmede en række områder, arbejdede og blev venner med dusinvis af verdensledere, stiftede et politisk efterretningsmagasin, *Executive Intelligence Review*, som vedbliver i dag at være en uundværlig kilde for sandfærdig analyse, og skabte grundlaget for et fuldstændigt nyt system af internationale og økonomiske relationer befriet fra det oligarkiske greb.

Lyndon LaRouche 1922-2019

Efter at have gjort militærtjeneste i Burma i 2. Verdenskrig, tilbragte LaRouche noget tid i Indien, en oplevelse som påvirkede ham varigt. Graden af brutalitet mod den indiske befolkning under den britiske besættelses allersidste dage rystede ham så meget, at han besluttede sig for at befri denne verden fra den form for umenneskelighed, som han så. Senere i sit liv bemærkede LaRouche, hvordan denne oplevelse ville forme det som blev hans livslange mission: "At USA burde tage lederskabet i efterkrigstiden i etableringen af en verdensorden udformet til at fremme økonomisk udvikling i det vi i dag kalder 'udviklingslandene'."

Efter at være kommet hjem satte LaRouche sig ind i alle slags politiske grupper på den tid, for at bedømme hvem der var klar til opgaven. Generelt uimponeret, besluttede han sig for

personligt at tage ansvaret. Denne beslutning blev kun styrket efter rækken af snigmord, fra John F. Kennedy, Malcolm X, Martin Luther King Jr. og Bobby Kennedy, og den efterfølgende optrapning af den katastrofale krig i Vietnam – USA var ved at miste sin mission af syne.

Derefter, i august 1971, traf Nixon sin skæbnesvangre beslutning, hvor han trak USA ud af Bretton Woods-systemet. Bretton Woods var blevet oprettet af Franklin Roosevelts administration for at støtte den industrielle udvikling af verden ved hjælp af den amerikanske dollars stabilitet. Selvom det aldrig levede op til Roosevelts oprindelige intention, forvandlede Nixon dollaren og, som en følge deraf, verden til et spekulationsparadis, ved at indføre "flydende" vekselkurser. Så i stedet for Roosevelts hensigt, som prioriterede industrielle og infrastrukturelle investeringer i opbygningen af USA og verden, vægtede vi i stedet ren pengemæssig profit på bekostning af industri og infrastruktur verden over. LaRouche advarede på dette tidspunkt om, at denne beslutning, hvis den ikke blev omstødt, ville føre til (og havde til hensigt at opnå) nedskæringer i og udplyndring af først udviklingslandene og dernæst i USA og Europa, og i sidste ende føre til indførelsen af fascistiske regeringer for at undertrykke ustyrlige befolkninger – alt imens at man forsøger at holde et hyperinflationært sammenbrud tilbage.

Som den eneste økonom, der så at dette var på vej, begyndte LaRouche at rekruttere en bevægelse bevæbnet med det eneste våben nødvendigt for at vinde denne krig: en selvrefleksiv måde at tænke på. I 1975 foreslog LaRouche oprettelsen af den Internationale Udviklingsbank, en plan for at styrke hver valuta i verden gennem langfristede, lavt forrentede kreditter til udviklingsprojekter og eksport af kapitalgoder til den underudviklede sektor. Indenfor et år blev denne plan, i underforstået forstand, vedtaget af De alliancefrie landes Bevægelse, en gruppe af 86 nationer, hovedsagligt i den underudviklede del af verden, med LaRouches ven, Indiens

statsminister Indira Gandhi, som en af deres ledende stemmer. Senere foreslog LaRouche en plan for et Nyt Bretton Woods, samt udgav dybdegående skrifter om den industrielle udvikling af Afrika, af Mexico, af Sydamerika, af Sydvestasien, af Indien og det Indiske Ocean, for ikke at glemme USA og andre. LaRouche vidste, at hvis kreditter blev taget væk fra finansiell profitskabelse og i stedet rettet mod produktiv aktivitet, så ville dette ikke blot danne grundlaget for løsningen af hvert eneste problem i verden – fra geopolitiske konflikter til fattigdom og tilbagestående – men også til at menneskeheden naturligt ville modnes kulturelt, efterhånden som videnskab og teknologisk kunnen bliver mere og mere udbredt.

Denne proces tog fart, ligesom LaRouches bevægelse. Vigtige ledere fra borgerrettighedsbevægelsen blev en del af hans bestræbelser, ligesom førende videnskabsfolk, akademikere, politiske ledere og andre fra hele verden. En del af vores politiske og økonomiske systems forfald skyldes den i stigende grad fordærvede popkultur og uddannelsessystem, hvilket er grunden til, at LaRouche insisterede på at genoplive sand, klassisk kultur og at skabe en ny renæssance. Ledende kunstnere, musikere og skuespillere, såsom Norbert Brainin fra den berømte Amadeus-kvartet og sangeren Piero Cappuccilli, deltog med LaRouche i at insistere på, at kunst og kultur må tjene til at ophøje menneskeheden, frem for blot at stimulere dens sanser, som et nødvendigt skridt til at uddanne og afstemme vores borgere.

I midten af 1980'erne havde LaRouche seriøst chokeret det politiske etablissement. Han havde tusinder af kandidater, som stillede op til valg i offentlige positioner på alle niveauer, udgav det næststørste videnskabsmagasin, Fusion, og mange verdensledere arbejdede personligt sammen med ham for at tilskynde skabelsen af et nyt, internationalt finanssystem baseret på realøkonomisk udvikling. Disse inkluderede nævneværdigt Indiens Indira Gandhi og Mexicos Præsident Lopez

Portillo. LaRouche tjente som uofficiel forhandler, bag kulisserne, med Sovjetunionen for Reagan-administrationen i en indflydelsesrig position, som satte scenen for Reagans tilbud til Sovjetunionen i 1983 om en politik, der var baseret på LaRouches forslag, Det strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), imens det meste af hans kabinet og det politiske etablissement hylede op.

Offentliggørelsen af SDI – selvom det aldrig blev accepteret af Sovjetunionen – ville grundlæggende set have fjernet faren for en atomkrig gennem fælles udvikling af forsvarssystemer med Sovjetunionen. Hvis det var blevet vedtaget, ville det have banet vejen for en afslutning på det Britiske Imperiums våde geopolitiske drømme.

LaRouches fjender tilgav ham aldrig for dette. En ransagning af LaRouches hus og politiske kontorer af 400 føderale agenter fandt sted i 1986 i et forsøg på at dræbe LaRouche i processen. Hans publikationsvirksomheder blev erklæret for bankerotte og politiske operationer beordret til at ophøre. Robert Mueller (lyder bekendt?), en af de førende advokater i sagen mod LaRouche, var nødsaget til at opgive den første sag i Boston, da den begyndte at falde fra hinanden; en ny sag blev hurtigt gennemført i Alexandria (Virginia), hvor hele processen kunne "strømlines" langt bedre. LaRouche blev fængslet efter en lynjustits under falske anklager, hvor han endte med at tilbringe fem år, og støvleslukkende journalister blev hevet frem for at bagvaske ham med det ene meningsløse angreb efter det andet. Samtidig blev en finansiel krig erklæret mod Mexico, som skabte massiv kapitalflugt og neutraliserede López Portillo, efterfulgt af mordet på Indira Gandhi i 1984.

Ikke blot fortsatte LaRouche med at kæmpe fra fængslet, men han stillede sågar op som præsidentkandidat i 1992, mens han stadig var indespærret. Da Berlinmuren faldt og Sovjetunionen brød sammen, foreslog LaRouche og sin kone, Helga Zepp-LaRouche, at bruge den "Produktive Trekant", Paris-Berlin-

Wien, som på det tidspunkt var det mest koncentrerede område i verden, hvad maskinværktøj og produktive kapaciteter angår, som model for udviklingen af de tidligere sovjetiske økonomier i Østeuropa. Dette forslag blev videreudviklet til den "Eurasiske Landbro" og "Den nye Silkevej", og senere "Verdenslandbroen". Kerneidéen var begrebet om "udviklingskorridorer", som består af jernbaner og andet infrastruktur, der strækker sig som blodårer ud til alle verdens hjørner. Et projekt i denne størrelsesorden ville skabe "nok arbejde til at skabe en økonomisk genoplivning af hele planeten," bemærkede LaRouche. Helga Zepp-LaRouche bragte dette forslag rundt i hele verden, ved at lede konferencer på hvert eneste kontinent i løbet af 1990'erne, med ledere fra utallige lande. Ved en sådan konference i Beijing i Kina i 1996, fik hun øgenavnet "Silkevejsdamen", som stadig bruges i dag.

På trods af dette fortsatte USA og Europa med at forfalde. Yderligere finansspekulation blev til normen igennem 1990'erne og de tidlige 2000'er – hvilket fortsatte hen til krisen i 2007-2008 – endnu en hændelse, som LaRouche havde forudsagt. Frem for at tage fat på det bankerotte finanssystem og reorganisere det i retningen af det, som LaRouche havde foreslået, tvang forræderiske netværk billionstore redningspakker igennem til de samme finansparasitter, som havde forårsaget krisen, og plyndrede yderligere vores nation og befolkning. Derudover blev de tragiske hændelser den 11. september en undskyldning for at udvide den forfejlede krigspolitik ude i verden og politistatstaktik herhjemme.

Men, ikke alle kunne holdes for nar. Til at begynde med offentliggjorde den kinesiske præsident, Xi Jinping, i 2013 en "Ny Silkevej", som et svar på det åbenlyst fejlslagne neoliberale paradigme – præcist som

foreslået af Lyndon og Helga LaRouche over de seneste 20 år. I dag deltager over 140 lande i dette hurtigt udviklende projekt. Ikke overraskende bliver Kina og deres Nye

Silkevej/Bælte- og Vejinitiativ bagtalt og angrebet, ligesom LaRouche blev det. Ikke desto mindre ville en alliance i dag mellem USA, Kina, Rusland og Indien, fokuseret på en fælles beslutning om at gøre en ende på fattigdom og industrialisere hver eneste nation – i stærk modsætning til at fremme hvad der ville være folkemorderiske "grønne investeringer", –være tilstrækkeligt til at befri verden fra vore dages britiske imperiums vilde greb.

Så meget som nutidens neoliberale etablissement frygtede og frygter Lyndon LaRouches person, frygter de dog endnu mere hans idéer. Som poeten Percy Shelley udtrykte det: Poeter er verdens uanerkendte lovgivere. Den sande forbrydelse var ikke, at LaRouche blev uretfærdigt fængslet (selvom indrømmelsen af denne forbrydelse er hårdt tiltrængt), men det var mod dig, den amerikanske borger, som blev frataget adgangen til hans idéer og i stedet fik dig til at tro, at den kloak, kaldet "højre-venstre-paradigmet", på en eller anden måde er et acceptabelt valg i menuen. I stedet må LaRouches idéer befris fra deres lænker, og hans arv afsløres som USA's sande sjæl – før det er for sent.

LaRouches Fire Love

I 2014 udgav Lyndon LaRouche et skrift, som krævede at USA's regering "indfører fire specifikke kardinalpunkter: tiltag, som fuldt ud skal være i overensstemmelse med den oprindelige amerikanske forfatnings særlige intention, som var blevet formuleret af USA's finansminister, Alexander Hamilton, mens han havde denne post." Disse tiltag, i kortfattet form, er følgende:

- Den øjeblikkelige genindførsel af Glass/Steagall-lovgivningen indført af den amerikanske præsident Franklin Roosevelt
- En tilbagevenden til et topstyret, fuldt defineret, nationalbanksystem"
- En anerkendelse af at "formålet med brugen af et

nationalt kreditsystem er at skabe høje rater af produktivitet i arbejdsmæssige forbedringer, med den tilføjede intention at forøge den realøkonomiske produktivitet samt levestandarden", og

- Vedtagelse af "et fusionsorienteret 'lynprogram'", som reflekterer forståelsen af "den essentielle forskel mellem mennesket og alle andre, lavere former for liv".

I skriftet konkluderede han: "En fusionsøkonomi er det nuværende, presserende næste skridt, en standard for forøgelsen af menneskets magt i solsystemet, og, senere, endnu længere ude".

Læs LaRouches skrift her (på engelsk):

thelarouche.org/4laws

Haiti: Behov for at verdens kreative genialitet får indflydelse på Haiti og Afghanistan.

Schiller Instituttets Internet-dialog

25. september (EIRNS) – I dag holdt Schiller Instituttet et internationalt webinar med titlen "Reconstructing Haiti – America's Way Out of the 'Global Britain' Trap." (Genopbygning af Haiti – Amerikas vej ud af 'globale Storbritanniens' fælde. Diskussionen på to og en halv time indeholdt elementer i en

foreslået skitse til et udviklingsprogram for Haiti, samt øjeblikkelig, påkrævet akut indsats, og samlede eksperter med tilknytning til Haiti inden for teknik, medicin og udviklingspolitik. Dagens overvejelser står i skarp kontrast til ugens begivenheder, som omfattede USA tvangsdeportation af tusinder af fordrevne haitianere fra grænsen mellem Texas og Mexico, tilbage til Haiti, til katastrofale forhold pga. jordskælv fra august og tidligere.

De seks paneldeltagere var Richard Freeman, medforfatter af "Schiller Instituttets plan for udvikling af Haiti", som EIR vil udgive i denne uge i sin udgave, 1. oktober; Eric Walcott, direktør for Strategiske Partnerskaber, 'Institute of Caribbean Studies'; Firmin Backer, medstifter og præsident for 'Haiti Renewal Alliance'; Joel DeJean, ingeniør og Texas-aktivist hos LaRouche-Organisationen; Dr. Walter Faggett, MD, baseret i Washington, DC, hvor han er tidligere cheflæge i District of Columbia, og i øjeblikket medformand for 'Health Council' i 'DC's Ward 8', og en international leder i Komitéen for modsætningernes Sammenfald; samt ordstyrer Dennis Speed fra Schiller Instituttet.

Freeman præsenterede såvel dimensionerne for både den ekstreme underudvikling, der i årtier blev påtvunget Haiti, og det væsentlige i et udviklingsprogram for denne nation i forbindelse med udviklingen af hele øen Hispaniola og Caribien. Han fremlagde et kort over foreslåede jernbaner, atomkraftværker, sikre vandsystemer og anden vital infrastruktur. Han viste kort over forslag, som kinesiske firmaer har fremlagt i de seneste år, men som ikke blev realiseret.

Firmin Backer påpegede, at USAID har brugt 5,1 milliarder dollar i Haiti i løbet af de 11 år siden jordskælvet i 2010, men hvad er der at fremvise for pengene? Nu, med det seneste jordskælv den 14. august, kan vi ikke engang få hjælp til de ramte zoner, for der ikke er en lufthavn eller havn i det sydlige Haiti til at betjene de ramte mennesker. Vi bør

revurdere, hvor fejlagtigt den amerikanske finansiering blev brugt. Firmin rapporterede om, hvordan Haiti fik en vis gældssanering af IMF for mange år siden, men derefter ikke fik lov til at søge udenlandsk kredit!

Eric Walcott var fast besluttet: "Vi har brug for verdens kreative genialitet for Haiti og Afghanistan." Han sagde, "udnyt udlandshaitianerne" til at udvikle Haiti. Der er flere haitiske læger i New York og Miami end i hele Haiti. Han understregede, at Haiti ikke er fattigt; betingelserne er, hvad man kan kalde dårlige. Men befolkningen har stolthed, talent og opfindsomhed. Walcott lagde særlig vægt på valg i Haiti. Han sagde: "Valg er en proces," ikke en begivenhed. Han har erfaring med det. Fra 1998 til 2000 fungerede Walcott som hovedobservatør for OAS ved valg i Haiti.

Joel DeJean, en amerikaner af haitisk afstamning, slog kraftigt til lyd for behovet for at denne nation tager sigte mod det højeste niveau, for eksempel tage springet fra kul til atomkraft. Han tilrådede "at give Kina muligheden" for at indføre den allernyeste atomteknologi i Haiti – grusbunds gasafkølet modulreaktor. Vi "har ikke brug for flere atomubåde, vi har brug for atomteknologi!" Han opfordrede til oprettelse af en udviklingsbank i Haiti samt andre detaljer.

Dr. Faggett opsummerede på mange punkter med det bredeste perspektiv og opmuntrede til handling. Han tjente i det amerikanske militærs "caribiske fredsbevarende styrke" og understregede behovet for handling, ikke kun i Haiti, men på verdensplan. Han refererede til præsident Franklin Delano Roosevelt og sagde, at "man kan sige noget om mennesker, ud fra hvordan de tager sig af deres folks sundhed". Han rapporterede, at hjælpearbejdere i Haiti i øjeblikket er nødt til at slå lejre op på stedet på grund af de frygtelige forhold.

Men han sagde, at vi burde mobilisere i form af "vaccinediplomati", og arbejde på at opbygge en

sundhedsplatform i Haiti og sundhedsvæsener i hele verden. Han er "begejstret for at realisere Helgas mission" med henvisning til Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets internationale formand, der udsendte en opfordring i juni 2020 for en global sundhedssikkerhedsplatform. På det tidspunkt dannede hun og Dr. Joycelyn Elders, forhenværende cheflæge for USA's militær, en Komité for modsætningernes Sammenfald.

Hvad er en udviklingskorridor?

Frem for enkelte stykker af infrastruktur opfordrer LaRouche-Organisationen til udviklingen af det, som Lyndon LaRouche har kaldt "udviklingskorridorer". Disse er udviklingsbælter, omkring 80-160 kilometer brede, centreret om infrastruktur indenfor transport, energi, vand og kommunikation. Sådant infrastruktur er ikke blot en måde hvorpå punkt A forbindes med punkt B; det kan sammenlignes med kroppens blodåre, i stand til at bringe næring til det omkringliggende væv.

En transportkorridor øger den fysiske produktivitet af det land, som befinder sig langs ruten ved at bringe det tættere (tidsmæssigt og finansielt) på andre markeder, som reducerer de fysiske omkostninger nødvendige for at få adgang til dem.

Når et skib transporterer gods fra en havn til en anden, er godset det samme når det ankommer, som det var ved afrejse (selvom det muligvis er lidt mindre friskt).

Men fastlandstransport gør det muligt at opgradere råmaterialer og halvfærdige produkter på vejen til deres endelige mål, hvilket giver muligheden

for værdiskabelse undervejs. Nye byer, små som store, vil springe frem langs disse linjer, og skabe nye muligheder for en voksende befolkning.

Infrastruktur indenfor elforsyningsområdet er en platform, som åbner op for økonomiske processer, der er fuldstændig umulige uden denne. Et elnets værdi er eftertrykkeligt ikke den profit, som det kan bringe gennem salget af strøm – den ligger i den massivt forøgede produktivitet og levestandard, som strømmen muliggør.

Vandforsyningsinfrastruktur forhindrer skader fra oversvømmelser, vander afgrøder og sørger for sikkerhed mod naturens luner. Og vand, bragt til en tør region, skaber en multiplikationseffekt. Vand, leveret til afgrøder, bliver en del af atmosfæren gennem (planters) vejrtrækning, falder igen og forstærker dets indvirkning.

Verdenslandbroen er ikke et program for at forbinde allerede eksisterende befolkningscentre. Det er en tilgang til at opgradere produktivitet og udvide økonomiske, videnskabelige og kulturelle horisonter.

XI Jinping opfordrer til globale udviklingsinitiativer i FN:

Affolkning eller udvikling?

Lad den store debat begynde!

21. september (EIRNS) – Kinas præsident Xi Jinping holdt den afsluttende tale på den 76. samling i FN's generalforsamling. Under sin tale sagde han: "Stillet over for de alvorlige COVID-19-chok er vi nødt til at arbejde sammen om at styre den globale udvikling mod en ny fase af afbalanceret, koordineret og inkluderende vækst. Til dette formål vil jeg gerne foreslå et globalt udviklingsinitiativ".

Ved afslutningen af sin diskussion med den europæiske organisation tirsdag, sagde Helga Zepp-LaRouche: "Vi er nødt til at optrappe vores interventioner med den kendsgerning i mente, at de fleste lande bevæger sig i en anden retning, samarbejde og ikke militær konfrontation. Det bliver imidlertid helt sikkert en rutsjebanetur forude. Men vi er nødt til at navigere med den klareste strategiske forestilling – at vi må komme ud af det med et nyt paradigme, der skal starte med et globalt sundhedssystem, og dette moderne sundhedsvæsen må begynde med Afghanistan. Så længe vi holder et absolut fokus på dette, tror jeg at vi kan katalysere enhver anstændig person, og det er hvad der må optrappes fra vores side. "Støtteerklæringerne fra USA's tidligere militære cheflæger, Jocelyn Elders og David Satcher, til Schiller Instituttets perspektiv for Afghanistan bør nu tages i betragtning ud fra det internationale potentiale for reaktioner på Xi Jinpings tale i går. Forslaget om at Pino Arlacchi skal spille en rolle i forhandlingerne med Afghanistans regering, som en betroet og troværdig højtstående person, der er engageret i udryddelse af narkotikahandel og etablering af en sundhedsplatform for denne nation, bør anbefales, hvor som helst det er muligt.

Vi har faktisk optrappet på vores side. LaRouche-styrkerne har i de sidste 48 timer fået Lyndon LaRouches ideer til at give genlyd i Pakistan, Kina, Frankrig og FN, ud over de forskellige andre steder, hvor organisatorer har gennemført

fysiske aktioner i verden eller talt med folk på telefon eller intervjueret i forskellige konferencer og forsamlinger. Nogle gange er vi blevet klappet af, undertiden fordømt, men aldrig ignoreret. Den polemiske drivkraft for en ny æra af samarbejde gennem princippet om Modsætningernes Sammenfald, indsat som en strategisk intervention i Afghanistan, er det højere komplekse område af militær strategi, "Paradiso", et magtdomæne, som skabninger, der bor i i geopolitikkens helvede ikke engang kan forestille sig eksisterer.

I et dokument på 637 sider fordømmer en tænketank i Frankrig Schiller Instituttet som involveret i det de kalder "De kinesiske indflydelsesoperationer – et 'machiavellisk øjeblik'. De har ikke set efter i "Machiavellis 'Firenzes Historie'. Det skulle de have gjort. De to kontrasterende taler af Biden og Xi – den ene fra Venedig og den anden fra Firenze – kan ses som de nye bogstøtter i debatten om emnet "udvikling eller affolkning", som den filosofiske sammenslutning, der blev grundlagt af Lyndon LaRouche, nu må drive frem i forgrunden på verdensplan. LaRouche-værket, "Der er ingen grænser for vækst", fra bind I i 'LaRouche Legacy Foundation' er trods alt modpolen til Romklubbens stadig dominerende 'Grænser for vækst' og senere i 1991 'Den første globale revolution'.

Dette er ikke for at falde til niveauet med at identificere USA og Kina som to modstående hold i en fodboldkamp. "Firenze" og "Venedig" refererer her til de aksiomer, der faktisk understøtter livssynet bag de to taler, der blev holdt i går. Præmisserne for Bidens tale er ensbetydende med katastrofe. Præmisserne bag Xis tale definerer en produktiv fremtid for menneskeheden. Vores organisation bør, hvor det er muligt, gennemføre undervisningsforløb om 'Der er ingen grænser for vækst', for at give vores medborgere, især unge, valget til at vælte de aksiomer, de ikke ved de har, så de kan tage et globalt udviklingsinitiativ i form af 'World Health Platform'.

Lyndon LaRouche gav i et interview i 1989 fra sin

fængselscelle i Alexandria, Virginia, dette nyttige råd om, hvordan man underviser: "Indenfor viden, indenfor undervisning har man to problemer. Det ene er at få bugt med ren og skær irrationalitet, de fordomme, som folk bringer ind i klasseværelset, osv. og sige, godt, lad os få det på det rene, i det mindste. Lad os give Aristoteles så meget... lad os få din viden bragt på en konsekvent, logisk organiseret form. Og derefter sige: altså, nu ved vi, at dette ikke er sandheden, men det er meget nyttigt at sætte det på denne form, fordi det gør os i stand til at anskueliggøre, hvad vi skal gøre for at korrigere formel viden, for at nå frem til hvad der virkelig er sandheden, osv. Jeg brugte alle slags påfund til at forsøge at få eleverne til at fokusere på dette punkt.

Men min idé om undervisningsforløbet var altid at sætte kursen mod netop det punkt, dvs. at præsentere en ordnet, logisk form for repræsentation af stoffet; påvis derefter paradokser, der opstår af sig selv, selv ud fra den reneste, mest stringente præsentation af dette stofområde, og vis derefter hvad løsningen på paradokset er, og håb på at lyset tænder i elevernes hoved. Og den studerende vil selv kunne indse: "åh ja! Dette er løsningen", og have oplevelsen af at skabe løsningen i deres eget sind, så at sige. Hvilket altid er min pædagogik... jeg kan godt lide at undervise på den måde. Jeg ville ikke kunne nyde at undervise under andre omstændigheder".

Dante Alighieris forudsigelse af den tragedie, der ville ramme Firenze, Den guddommelige Komedie, brugte denne sokratiske undervisningsmetode. Dette demonstreres gennem Dantes dialog med Virgil og transformeres sidenhen til den højere dialog med Beatrice om videnskabelige metoder. På denne måde brugte Dante Platons dramatiske metode til at give en løsning, både på den samtidige ulykke, som Dante så rigt beskrev, og til vores egen nutidige. Han placerede ikke kun mange af sine samtidige i de passende områder af deres selvskabte helvede; han instruerede, gennem digteren Virgils forbøn, læseren i, ikke alene hvordan

man trin for trin kunne rede sig ud af Infernoet, ind i skærsilden; han demonstrerede også, at sindets magt kan opdage nye fysiske principper, nye grader af frihed, som senere set i Firenze i form af Brunelleschis kuppel.

USA behøver ikke at være dømt til konflikt med Kina på vegne af Orcus, underverdenens gud, og som i øvrigt også var strafforfølger for brudte eder. (Frankrig, bemærk.) Præsident Xi tilbød dette alternativ: "Vi er nødt til at gribe de historiske muligheder, der er skabt ved den seneste runde af teknologisk revolution og industriel transformation, fordoble indsatsen for at udnytte teknologiske landvindinger for at øge produktiviteten og fremme et åbent, fair, rimeligt og ikke-diskriminerende miljø for udvikling af videnskab og teknologi. Vi bør fremme nye vækstdrivere i tiden efter COVID". Forslaget er: "Der er ingen grænser for vækst." Hvem vil modsætte sig det, og hvem vil forsvare det? Lad den store debat begynde!

Afghanistan ved en korsvej: Kirkegård for imperier eller begyndelsen af en ny æra? af Helga Zepp-LaRouche

10. juli – Efter den hurtige tilbagetrækning af amerikanske og NATO-tropper fra Afghanistan – USA's tropper, bortset fra et par sikkerhedsstyrker, blev fløjet ud i ly af natten uden at informere de afghanske allierede – er dette land for øjeblikket, men sandsynligvis ikke længe, verdenshistoriens skueplads. Nyhederne fortsætter med at strømme ind: På jorden opnår Taliban-styrkerne hurtige territoriale gevinster i det

nordlige og nordøstlige del af landet, hvilket allerede har skabt betydelig spænding og bekymring i Turkmenistan, Usbekistan og Tadsjikistan, og de har erobret den vestlige grænseby Islam Qala, der håndterer betydelige handelsstrømme med Iran. Samtidig foregår der intenst diplomatisk aktivitet blandt alle de lande, hvis sikkerhedsinteresser er påvirket af begivenhederne i Afghanistan: Iran, Pakistan, Indien, Rusland, og Kina, for kun at nævne de vigtigste.

Kan der findes en intern afghansk løsning? Kan en borgerkrig mellem den afghanske regering og Taliban forhindres? Kan terroristgrupper, såsom ISIS, der er begyndt at genvinde et fodfæste i nord, og Al-Qaida, opløses? Eller vil krigen mellem de afghanske fraktioner fortsætte og dermed udvidelsen af opiumdyrkning og eksport samt den globale trussel om islamisk terrorisme? Vil Afghanistan igen synke ned i vold og kaos og blive en trussel, ikke kun for Rusland og Kina, men endog for USA og Europa?

Hvis disse spørgsmål skal besvares i en positiv forstand, er det afgørende, at USA og Europa først besvarer spørgsmålet med brutal ærlighed om, hvordan krigen i Afghanistan blev sådan en katastrofal fiasko, en krig ført i hele 20 år af USA, den stærkeste militære magt i verden, sammen med militærstyrker fra 50 andre nationer. Mere end 3.000 soldater fra NATO og allierede styrker, herunder 59 tyske soldater [og 43 danske soldater], og i alt 180.000 mennesker, inklusive 43.000 civile, mistede livet. Dette var til en økonomisk pris for USA på mere end 2 billioner \$ og på 47 milliarder € for Tyskland. Tyve års rædsel hvor alle sider, som det er sædvanligt i krig, var involveret i grusomheder med ødelæggende virkninger på deres eget liv, inklusive de mange soldater der kom hjem med posttraumatiske stresslidelser og ikke har været i stand til at klare livet siden. Efter ti års krig med Sovjetunionen i 1980'erne, efterfulgt af en lille pause, måtte den afghanske civile befolkning derefter lide yderligere 20 års krig med en næsten utænkkelig række pinsler.

Det var klart fra starten, at denne krig ikke kunne vindes. Indførelsen af NATO's gensidige forsvarsklausul i henhold til artikel 5 efter terrorangrebene den 11. september var baseret på den antagelse, at Osama bin Laden og Taliban-regimet stod bag disse angreb, hvilket således ville retfærdiggøre krigen i Afghanistan.

Men som den amerikanske senator Bob Graham, formanden for Kongressens "Fælles undersøgelse af efterretningsaktiviteter inden og efter terrorangrebene den 11. september 2001", gentagne gange påpegede i 2014, undertrykkede de daværende sidste to amerikanske præsidenter, Bush og Obama, sandheden om hvem der stod bag 11. september. Og det var kun på grund af denne undertrykkelse, at truslen fra ISIS således blev mulig. Graham sagde under et interview i 2014 i Florida:

"Der er fortsat nogle ufortalte historier, nogle ubesvarede spørgsmål om den 11. september. Måske er det mest grundlæggende spørgsmål: Blev den 11. september udført af 19 personer, der arbejdede isoleret, som over en periode på 20 måneder var i stand til at tage de grove konturer af en plan, der var udviklet af Osama bin Laden, og omsætte den til en detaljeret arbejdsplan, for derefter at indøve denne plan; og endelig at udføre en ekstrem kompleks række opgaver? Lad os tænke på de 19 mennesker. Meget få af dem kunne tale engelsk. Meget få af dem havde overhovedet været i USA før. De to formænd for 9/11-Kommissionen, Tom Kean og Lee Hamilton, har sagt, at de synes det er yderst usandsynligt, at disse 19 mennesker kunne have gjort, hvad de gjorde, uden nogen ekstern støtte i den periode de boede i USA. Jeg er meget enig... Hvor fik de deres støtte?"

Dette spørgsmål er stadig ikke blevet besvaret tilfredsstillende. Vedtagelsen af JASTA-loven (Retfærdighed mod statssponsorere af Terrorisme – Justice Against State Sponsors of Terrorism) i USA, afsløringen af de 28 tidligere

hemmeligstemplede sider i den fælles kongresundersøgelsesrapport om den 11. september, der blev holdt hemmelig i så lang tid, og retssagen, som familierne af ofrene fra den 11. september førte mod den saudiarabiske regering, leverede tilstrækkelig bevis for den faktiske økonomiske støtte til angrebene. Men efterforskningen af alle disse ledetråde blev forsinket med bureaukratiske midler.

Den eneste grund til at uoverensstemmelser omkring 11. september nævnes her, er for at pege på det faktum, at hele definitionen af fjenden i denne krig faktisk var forkert fra begyndelsen. I en hvidbog om Afghanistan udgivet af BüSo (Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet) i Tyskland i 2010 påpegede, at en krig, hvor målet ikke er defineret korrekt, næppe kan vindes, og vi krævede på det tidspunkt øjeblikkelig tilbagetrækning af de tyske styrker.

Da Washington Post offentliggjorde de 2.000 sider lange "Afghanistan Papirer" i 2019 under titlen "I krig med sandheden", burde krigen allerede den gang have været afsluttet. De afslørede, at denne krig havde været en absolut katastrofe fra starten af, og at alle erklæringer fra det amerikanske militær om de påståede fremskridt var bevidste løgne. Undersøgelsesjournalisten Craig Whitlock, der offentliggjorde resultaterne af sin tre års forskning, herunder brug af dokumenter opnået under loven om frie informationer (Freedom of Information Act – FOIA), og udsagn fra 400 personer med førstehåndskendskab viste den absolutte inkompetence, som denne krig blev ført med.

Derefter var der de forbløffende udsagn fra generalløjtnant Douglas Lute, Afghanistan-tsaren under Bush- og Obama-administrationerne, som under en intern høring i " Det særlige ministerium for Afghanistans Genopbygning" i 2014 havde sagt: "Vi var blottet for en grundlæggende forståelse af Afghanistan – vi vidste ikke, hvad vi gjorde... Hvad forsøger vi at gøre her? Vi havde ikke den fjerneste opfattelse af, hvad vi

foretog os... Hvis det amerikanske folk kendte til omfanget af dette funktionssvigt... hvem ville sige, at det hele var forgæves? ”

Efter at disse dokumenter blev offentliggjort, skete der intet. Krigen fortsatte. Præsident Trump forsøgte at bringe tropperne hjem, men hans forsøg blev i det væsentlige undermineret af det amerikanske militær. Det er først nu, når prioriteten er skiftet til Indo-Stillehavet og til indeslutningen af Kina og Rusland, at denne absolut meningsløse krig blev afsluttet, i det mindste hvad angår udenlandske styrkers deltagelse.

11. september bragte ikke kun verden Afghanistan-krigen, men også Patriotloven (Patriot Act) et par uger senere, og hermed det påskud for den overvågningsstat, som Edward Snowden kastede lys over. Det ophævede en væsentlig del af de borgerrettigheder, der var blandt de mest fremragende resultater af Den amerikanske Frihedskrig og nedfældet i den amerikanske forfatning, og det underminerede USA's natur som republik.

Samtidig blev de fem principper for fredelig sameksistens, som er kernen i international lov og FN-pagten, erstattet af en stigende vægt på den "regelbaserede orden", der afspejler interesserne og forsvaret af det transatlantiske etablissemments privilegier. Tony Blair havde allerede sat tonen for en sådan afvisning af principperne i Den westfalske Fred og international lov to år tidligere i sin berygtede tale i Chicago, der dannede den teoretiske retfærdiggørelse for de "endeløse krige" – dvs. de interventionistiske krige gennemført under påskud af "ansvaret for at beskytte" (Responsibility to Protect – R2P), en ny slags korstog, hvor "vestlige værdier", "demokrati" og "menneskerettigheder" formodes at blive overført – med sværd eller med droner og bomber – til kulturer og nationer, der kommer fra helt anderledes civilisationstraditioner.

Derfor må Afghanistan-krigens katastrofale fiasko – efter de foregående fiaskoer, Vietnam-krigen, Irak-krigen, Libyen-krigen, Syrien-krigen og Yemen-krigen – hurtigt blive vendepunktet for et fuldstændigt skift i retning væk fra de sidste 20 år.

Del 2

Siden senest Covid-19-pandemiens udbrud, et udbrud der var helt forudsigeligt, og som Lyndon LaRouche i princippet havde forudsagt allerede i 1973, burde der have været igangsat en grundlæggende debat om de mangelfulde aksiomer i den vestlige liberale model. Privatiseringen af alle aspekter af sundhedsvæsnerne har bestemt givet lukrative overskud til investorer, men den økonomiske skade, der er blevet påført, og antallet af dødsfald og langvarige sundhedsproblemer har brutalt afsløret sundhedsvæsnernes svage punkter.

Den strategiske turbulens forårsaget af tilbagetrækningen af NATO-tropper fra Afghanistan giver en glimrende mulighed for en revurdering af situationen, for en korrektion af den politiske retning og en ny løsningsorienteret politik. Den lange tradition for geopolitisk manipulation af denne region, hvor Afghanistan i en vis forstand repræsenterer grænsefladen fra det britiske imperiums "Great Game" i det 19. århundrede til Bernard Lewis' og Zbigniew Brzezinskis "krisebue (arc of crisis)", må begraves. en gang for alle, for aldrig at blive genoplivet. I stedet skal alle naboerne i regionen – Rusland, Kina, Indien, Iran, Pakistan, Saudi-Arabien, Golfstaterne og Tyrkiet – integreres i en økonomisk udviklingsstrategi, der repræsenterer en fælles interesse blandt disse lande, én som er defineret af en højere orden og er mere attraktiv end fortsættelsen af de respektive formodede nationale interesser. Dette højere niveau repræsenterer udviklingen af en tværnational infrastruktur, storstilet industrialisering og

moderne landbrug for hele Sydvestasien, som den blev præsenteret i 1997 af EIR og Schiller Instituttet i specialrapporter og derefter i studiet "Den nye Silkevej bliver til verdens landbro (The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge)." Der er også et omfattende russisk studie fra 2014, som Rusland havde til hensigt at fremlægge på et G8-topmøde, før det blev udelukket fra denne gruppe.

I februar i år blev udenrigsministrene fra Pakistan, Afghanistan og Usbekistan enige om at anlægge en jernbanelinje fra Tasjkent, Usbekistans hovedstad, via Mazar-e-Sharif og Kabul, Afghanistan, til Peshawar i Pakistan. En ansøgning om finansiering fra Verdensbanken blev indsendt i april. Samtidig blev Pakistan og Afghanistan enige om at anlægge en motorvej, Khyberpas økonomisk korridor (Khyber Pass Economic Corridor), mellem Peshawar, Kabul og Dushanbe. Det vil tjene som en fortsættelse af Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor (CPEC), et udstillingsprojekt i det kinesiske Bælte- og Vejinitiativ (BRI).

Disse transportlinjer skal udvikles til effektive udviklingskorridorer og en øst-vest-forbindelse mellem Kina, Centralasien, Rusland og Europa samt et nord-syd infrastrukturnetværk fra Rusland, Kasakhstan og Kina til Gwadar, Pakistan ved Det arabiske Hav, alle behøves at blive gennemført.

Alle disse projekter udgør betydelige tekniske udfordringer – bare overvej det totalt bjergrige landskab i store dele af Afghanistan – men den fælles vision om at overvinde fattigdom og underudvikling kombineret med ekspertise og samarbejde mellem de bedste ingeniører fra Kina, Rusland, USA og Europa kan "flytte bjerge" i overført betydning. Kombinationen af Verdensbanken, Den asiatiske Infrastruktur-investeringsbank (AIIB), BRIKS' (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika) Ny Udviklingsbank, Ny Silkevejsfond og nationale långivere kunne udstede de nødvendige kreditlinjer.

Et sådant udviklingsperspektiv, også for landbruget, ville også give et alternativ til den massive narkotikaproduktion, der plager denne region. På nuværende tidspunkt kommer over 80% af den globale opiumproduktion fra Afghanistan, og ca. 10% af den lokale befolkning er i øjeblikket afhængig, mens Rusland for ikke så længe siden definerede sit største nationale sikkerhedsproblem som narkotikaeksport fra Afghanistan, og tal fra 2014 viste, at 40.000 mennesker om året blev dræbt i Rusland. Realiseringen af et alternativ til narkotikadyrkning er i hele verdens grundlæggende interesse.

Covid-19-pandemien og risikoen for yderligere pandemier har dramatisk understreget behovet for at opbygge moderne sundhedsvæsen i hvert eneste land på Jorden, hvis vi skal forhindre, at de mest forsømte lande bliver ynglepladser for nye mutationer, som ville forpurre hele den hidtidige indsats. Opførelsen af moderne hospitaler, uddannelse af læger og sygeplejepersonale og de nødvendige infrastrukturelle forudsætninger er derfor lige så meget i alle politiske grupper i Afghanistans interesse og for alle lande i regionen, som for de såkaldte udviklede lande.

Af alle disse grunde repræsenterer den fremtidige udvikling i Afghanistan en korsvej for hele menneskeheden. Samtidig er det en perfekt demonstration af muligheden, der ligger i anvendelsen af Nikolaus fra Kues' princip om modsætningernes sammenfald, *Coincidentia Oppositorum*. Hvis man forbliver på niveauet med modsigelserne i de berørte nationers påståede interesser – Indien-Pakistan, Kina-USA, Iran-Saudi-Arabien, Tyrkiet-Rusland – er der ingen løsninger.

Hvis man derimod overvejer alles fælles interesser – at overvinde terrorisme og narkotikaplagen, varig sejr over farerne ved pandemier og afslutte flygtningekriserne – så er løsningen åbenbar. Det vigtigste aspekt er imidlertid spørgsmålet om den vej vi som menneskehed vælger – om vi vil

styrte længere ned i en mørk tidsalder og potentielt endog risikere vores eksistens som en art, eller om vi sammen ønsker at forme et virkeligt menneskeligt århundrede. I Afghanistan gælder det mere end nogen andre steder i verden: Det nye navn for fred er udvikling!

Af den grund skal vi plante skov på Mars

11. februar (EIRNS) – Den 12. februar er det toårsdagen for Lyndon LaRouches bortgang. Hvilken bedre måde at fejre hans ekstraordinære bidrag på så mange områder til menneskehedens fremtid end med ankomsten af Kinas Tianwen-rumfartøj til kredsløb om Mars den 10. februar, dagen efter ankomsten af UAE's 'Hope' – som vil blive fulgt af USA's rumfartøj 'Perseverance' om mindre end en uge. Lederen af UAE's rumfartsagentur, Sarah al-Amiri, fangede den samme ånd af videnskabeligt vidunder og formål der kræves for at løse de forfærdelige kriser, som menneskeheden står over for, som Lyndon LaRouche gav udtryk for gennem hele sit liv. I en video fra 2017 sagde hun:

"I dag er vores region, Mellemøsten, fyldt med uro. Det er en region, der gennemgår nogle få af dets mørkeste timer. Og det vi gør med Emiraternes Hope-mission, er at vi sender et signal. I Mellemøsten udgør ungdomsårgangene 50 %. Dette projekt med Hope udføres af et hold på under 35 år, et hold bestående af 34 % kvinder. Gennemsnitsalderen er 27. En hel nation sætter dens lid til et ungdomshold og præsenterer

regionen for en besked... for mig er videnskab den mest internationale form for samarbejde. Den er ubegrænset. Den er grænseløs. Og den drives af enkeltpersoners lidenskab til gavn for menneskelig erkendelse".

I dag tweetede Helga Zepp-LaRouche som svar til Sarah al-Amiri: "Tillykke med din fantastiske vision! Du skal blive inspiration for alle statsoverhoveder på planeten, og der vil være fred på jorden! HZL".

Også, i anledning af toårsdagen for LaRouches bortgang, udsendte 'LaRouche International Youth Movement' (LaRouches internationale Ungdomsbevægelse) en erklæring, hvori de opfordrede ethvert universitet og uddannelsescenter rundt om i verden til at tage studiet op af "den amerikanske økonom Lyndon LaRouches metode og bidrag", som et spørgsmål om presserende strategisk nødvendighed.

"Det, vi indpoder i de unges sind og hjerter gennem deres uddannelse", siger erklæringen, "vil give dem værktøjerne til at beslutte, hvad de vil gøre med deres liv, idet de påtager sig opgaven med en 'forpligtelse over for samfundet' for at forbedre universet. Med den metode, som Lyndon LaRouches ideer repræsenterer, vil ordet "engagement" ikke skræmme dem. De vil deri se realiseringen af deres idealer, i takt med at de forbedrer sig selv og derfor søger forbedring til gavn for deres medmennesker... Disse er de ideer, som Lyndon LaRouche forfægtede i livet, og vi unge har påtaget os ansvaret for at tage dem i anvendelse med endnu større styrke i dag". Erklæringen konkluderer: "Den tidligere mexicanske præsident José López Portillo sagde i 1998: "Det er nu nødvendigt, at verden lytter til Lyndon LaRouches kloge ord"; og vi tilføjer: "Det er nu nødvendigt, at han studeres ved ethvert uddannelsescenter i verden".

Lyndon LaRouche selv udtrykte den dybeste indsigt i betydningen af ethvert menneskeliv, inklusive sit eget, og dets forhold til videnskabelige menneskelige bestræbelser

såsom koloniseringen af Mars. I sin klassiker fra 1983, "Der er ingen grænser for vækst", skrev LaRouche om at opbygge en jordlignende kunstig atmosfære på Mars og tilføjede:

"Kolonialisterne fra Jorden vil ikke være tilfredse med det. Man kan høre et barns stemme: 'Men far, hvor er træerne?' Vi skal forudse barnets spørgsmål. Vi må have en skov eller to på Mars, alene fordi mennesker kan lide træer".

Sådanne videnskabelige bestræbelser er menneskets karakteristiske natur:

"Så når vi arbejder med dette formål, bidrager hver enkelt af os med noget af vedvarende værdi til kulturen. Denne aktivitet er vores fornøjelse, vores kilde til de største glæder. Denne glæde er forbundet med handlingen med at bidrage til menneskeheden, at nære de guddommelige potentialer i løbet af de kommende generationer. Dette er en glædelig handling af kærlighed til menneskeheden. Uden en sådan kærlighed er viden en død ting...

"Lad os hver især dø med glæde, med et smil på læben, og tanken: 'Det har været et godt liv, og jeg vil ikke opgive så smuk en ting, så længe jeg har midlerne til at holde mig i live et minut længere'. Nogle gange er det nødvendigt at risikere døden, men kun for at andre og det gode kan leve videre efter os. Vi kan viljemæssigt overgive vore egne liv alene for livets sag, og for det gode som livet skal opnå. Af den grund skal vi dyrke en skov på Mars".

Billede: Sikarin Fon Thanachaiary – Foundations World Economic Forum is licensed under CC BY 2.0

Interview med Hussein Askary: Kan Irak blive et centrum for udvikling snarere end konflikt?

12. november 2020 (Schiller Institut) – Irak har i årtier været en konfliktzone, og er blevet ødelagt og nægtet udvikling af den amerikanske invasion i 2003 under George W. Bush. Men hvor Vesten ser konflikt, ser Kina muligheder. Kunne Irak blive et omdrejningspunkt for udvikling, hvor øst og vest kan mødes? Hussein Askary, Schiller Institutets Sydvestasienkoordinator, diskuterer perspektivet for infrastruktur og et paradigmeskifte i Sydvestasien og globalt.